

LAURA KNEIDL

BREEK

ROMAN ONS.

NIET.

Ze kan niet meer van hem houden.
Maar hem vergeten is onmogelijk.

Laura Kneidl

Breek ons. Niet.

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020555165
ISBN e-book 9789020555172
ISBN audiobook 9789020555189
NUR 340

© 2024 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2023 LYX, een imprint van Bastei Lübbe AG, Keulen, Duitsland.
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Duits onder de titel *Zerbrich
uns. Nicht.*

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van het
Internationaal Literatuur Bureau B.V. te Amsterdam.

Vertaling Marijne Thomas
Omslagontwerp Villa Grafica
Auteursfoto © Olivier Favre

www.zomerenkeuning.nl
www.laura-kneidl.de

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form of by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording or other-
wise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op
milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen
om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom ge-
bruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot
bosvernietiging heeft geleid.

Lieve lezers,

Dit boek bevat inhoud die mogelijk kan triggeren.
Daarom vind je op blz. 447 een triggerwaarschuwing.

Let op: die waarschuwing vormt een spoiler
voor het hele boek! We willen jullie allemaal
de best denkbare leeservaring bieden.

Laura en de uitgeverij

Voor Steffi en Sarah

Playlist

Sleep Token – ‘Atlantic’
Sleep Token – ‘Hypnosis’
Sleep Token – ‘Mine’
Sleep Token – ‘Like That’
Sleep Token – ‘The Love You Want’
Sleep Token – ‘Fall for Me’
Sleep Token – ‘Alkaline’
Sleep Token – ‘Distraction’
Sleep Token – ‘Descending’
Sleep Token – ‘Telomeres’
Sleep Token – ‘High Water’
Sleep Token – ‘Missing Limbs’

Hoofdstuk 1

APRIL

Ik trompetterde luid in het zakdoekje, verfrommelde het en gooide het naast mijn bed op de grond, die al bezaaid lag met witte proppen. Als Luca hier was geweest, zou hij verbijsterd zijn hoofd hebben geschud en vervolgens een prullenbak hebben neergezet – maar Luca was er niet. Niemand was er. Ik zat sinds twee uur alleen in mijn kamer en jankte de ogen uit mijn hoofd. Mijn neus was verstopt en mijn keel was dik en pijnlijk van al het gehuil. Alles deed zeer.

Mijn hoofd.

Mijn keel.

Mijn borst, maar vooral mijn hart, dat maar niet kon begrijpen dat het Gavin was geweest. Hij was de jongen die destijds, op dat feestje vijf jaar geleden, mijn onschuld had gestolen. En het scheelde maar een haar, of ik had ook mijn tweede eerste keer aan hem verspild. Gelukkig had hij eindelijk de waarheid opgebiecht voordat het zover kon komen.

Bij de herinnering daaraan werd de druk op mijn borst nog erger, zodat ik nu het gevoel had elk moment uit elkaar te kunnen spatten – van woede, van verdriet, van teleurstelling, omdat Gavin niet de man was die ik had gedacht dat hij was. En ik werd kotsmisselijk als ik eraan dacht hoe het toen moest zijn gegaan.

De gedachte dat een onbekende vreemde, voor wie ik niets had betekend, mij had geneukt en me vervolgens alleen had achtergelaten – dat was erg geweest. Maar de wetenschap dat het Gávin was geweest die mij zo had behandeld, was nog vele malen erger.

We waren vrienden geweest – beste vrienden, en nog meer. Ik was toen al verliefd op hem. Hoe had ik ook niet verliefd moeten worden op iemand die zo geweldig was? Hij had me getroost wanneer ik van slag was. Naar me geluisterd wanneer ik dacht dat ik met verder helemaal niemand kon praten. Tijdens onze filmavondjes was ik altijd tegen hem aangekropen, alsof dat de normaalste zaak ter wereld was. En we hadden talloze nachten in het bed van de ander doorgebracht, enkel lekker naast elkaar slapend. Ik kende de geluidjes die Gavin maakte als hij droomde. En ik wist dat zijn lach een beetje scheef werd als hij nog half slapend naar me grijnsde.

En desondanks had hij me die nacht behandeld als een vreemde, alsof ik een of andere griet was. Waarom had hij dat gedaan? Waarom was hij weggegaan? Waarom had hij mij daar achtergelaten alsof ik hem helemaal niets deed?

Het spijt me, April.

Zijn laatste woorden spookten nog steeds door mijn hoofd. Ik probeerde zijn stem uit mijn gedachten te verbannen, omdat ik die niet wilde horen. Maar ik kon zijn woorden net zomin vergeten als de gekwelde uitdrukking op zijn gezicht toen hij naakt de kamer uit was gestrompeld. Het geluid van de glasscherven die kraakten onder zijn voetzolen – het schalde nog na in mijn oren.

En toch had ik geen medelijden met hem...

Het spijt me, April.

Wat speet hem eigenlijk precies? Dat hij me had ontmoagd? Dat ik dronken was geweest? Speet het hem dat hij destijds zonder een woord te zeggen was verdwenen en mij had laten stikken?

Of dat hij al die jaren niets had gezegd? Of dat ik er vandaag zo achter had moeten komen? Of speet hem in werkelijkheid misschien helemaal niets? Was zijn excuus alleen maar een holle frase geweest om mij te kalmeren, omdat hij wel doorhad hoe enorm van slag ik was?

Want als hij echt spijt had van hoe alles toen was gegaan – waarom had hij dan onze gezamenlijke nacht de afgelopen jaren verzwegen alsof het een duister geheim was?

Ik had altijd gehoopt dat mijn eerste keer met Gavin zou zijn, en dat het romantisch, liefdevol en teder zou zijn, precies zoals ik vanavond had gewild. Maar dat was het totaal niet geweest. En hij had dat geweten. De hele fucking tijd had hij het geweten – en hij had niets gezegd. Geen kik. Niet eens op gehint. En toen Luca hem bij ons laatste oudejaarsfeest had gevraagd met wie zijn eerste keer was, en hij niets wilde zeggen, had ik hem zelfs nog verdedigd. Maar ook toen had hij het geweten.

Hij had het geweten...

Al die jaren al wist Gavin hoe ik er bloot uitzag, hoe ik aanvoelde, hoe het was om mij te kussen – en hij had ervoor gekozen niets te zeggen. In plaats daarvan had hij een einde gemaakt aan onze vriendschap. Tijdens Luca's verjaardagsfeest in de tent had hij sorry gezegd. Hij had beweerd dat hij spijt had van die beslissing. Maar als dat echt zo was, had hij dan niet uiterlijk die avond de kans moeten aangrijpen om met mij over alles te praten? In plaats daarvan had hij er weer voor gekozen mij onwetend te laten.

Er ontsnapte een nieuwe snik aan mijn mond, explodeerde in mijn borstkas en deed alles in mij verkrampen. Ik drukte een hand tegen mijn mond om het geluid tegen te houden, maar dat hielp niet. Luid en ongecontroleerd borrelde het verdriet naar buiten, want het deed pijn.

Het.

Deed.

Zo'n.

Pijn.

Op dat moment kon ik me niet voorstellen dat het ooit geen pijn meer zou doen. En wat bijna nog erger was dan zijn zwijgen, al die jaren lang, was dat ik hem had vertrouwd. Zelfs in de jaren waarin we geen vrienden waren geweest, had een deel van mij Gavin vertrouwd en had erop vertrouwd dat hij ondanks alles een goed mens was. En nu wist ik dat niet meer zo zeker.

Onder mijn dekbed rolde ik me op tot een bal en ik sloeg mijn armen om mijn knieën om te voorkomen dat ik anders nog van pijn uit elkaar zou vallen.

Snuffend en snikkend stak ik mijn hand uit naar de doos tissues naast mijn bed, maar het doosje was leeg. Shit. Ik schoof mijn benen naar de rand van het bed. Koude lucht streefde mijn blote huid, omdat ik nog niet de kracht had gevonden om me aan te kleden. En nu, buiten de beschermende cocon van mijn bed, voelde ik me opeens naakt en kwetsbaar. Ik viste een oud T-shirt van de grond en trok het aan, waarna ik naar mijn bureau liep om de zakdoekjes te pakken die ik daar altijd bewaarde.

Met een volle doos tissues liep ik terug naar het bed, en opeens viel mijn blik op de spiegel. Ik zag er vreselijk uit. Het T-shirt was verkreukeld en er zat een grote vlek op. Mijn gezicht was gezwollen. Op mijn wangen plakten gedroogde tranen en mijn ogen waren dik en rood. Maar het was niet die aanblik die me de rillingen bezorgde, maar de ketting met Gavins sterrenbeeld, die nog altijd om mijn nek bungelde. Ik stak mijn bevende vingers ernaar uit. Bijna paniekerig, alsof de ketting me anders nog zou wurgen, probeerde ik hem af te doen, maar mijn vingers trilden te hard om het slotje open te krijgen. Mijn hart raasde. En toen

ontplofte ik. Ik pakte de ketting beet en rukte hem zo van mijn nek. Het goedkope slot gaf zijn weerstand gelijk op en brak.

Ik slaakte een opgeluchte zucht en staarde naar de hanger in mijn hand.

Zo denk je altijd aan mij.

En denk ik altijd aan jou.

Maar ik wilde niet meer aan Gavin denken. Hij en ik – dat was verleden tijd. Voor eens en altijd. Onze film was afgelopen. En wel zonder happy end. Ik zakte door mijn knieën en propte de ketting in de prullenbak, helemaal onderin zodat ik dat ding niet meer hoefde te zien. Nooit meer. Maar het leverde niet de vredigheid op die ik ervan had verwacht, want ik kon Gavin nog steeds voelen.

Zijn vingers die me zachtjes aanraakten.

Zijn lippen, die mijn huid liefkoosden.

En zijn lichaam, dat zich vol verlangen tegen het mijne drukte.

Ik had zo naar hem verlangd. Zoals ik nog nooit naar een man had verlangd. Maar alles wat ik nu wilde, was hem vergeten zoals ik hem destijds ook was vergeten. Want misschien, heel misschien, zou het dan minder pijn doen. Misschien kon ik dan weer helder denken en ophouden met huilen.

Ik wist dat het geen goed idee was. Misschien zelfs wel een volstrekt onnozel idee, maar de pijn verlamde mijn gezonde verstand en beroofde me van elke vorm van inzicht. Ik wilde enkel nog vergeten en verlangde naar het zoete niets van die nacht, vijf jaar geleden.

Ik trok de broek aan die op de grond lag en verliet mijn slaapkamer, waarbij ik met een grote boog om de scherven heen liep die aan de andere kant van het bed lagen. Op weg naar de keuken ontging me niet dat de deur naar Luca's kamer openstond en dat Gavins spullen weg waren, evenals die van Jack. Mijn hart

verkrampde weer, maar ik dwong mezelf door te lopen. Ik hurkte voor de gootsteen. Verstopt achter de schoonmaakdoekjes en -middelen stonden meerdere flessen alcohol. Ik pakte het eerste wat ik zag: een halfvolle fles whisky. Ik schroefde hem open en rook aan de inhoud. Mijn neus schrok van de bijtende lucht, maar het was precies wat ik nodig had om Gavin uit mijn verstand te kunnen branden, al was het maar voor een paar uur.

Ik ademde diep in, zette de fles aan mijn mond en... niets.

‘Kom op,’ sprak ik mezelf moed in, en ik drukte de fles weer tegen mijn lippen. Het ging niet. Ik kon dit spul niet drinken. Ik wilde wel. Maar ik kon het niet, hoe graag ik nu ook alles wilde vergeten. Hoezeer ik de pijn ook wilde verdoven. Dit? Dit was niet de juiste manier, want hoe intens ik Gavin op dit moment ook haatte, dat kon ik hem niet aandoen. Ik kon mijn verdriet niet op dezelfde manier bestrijden als zijn moeder deed.

Met een zucht schroefde ik de dop er weer op, zette de fles terug en opende in plaats daarvan het diepvriesvakje van de koelkast. Ik pakte een van de bekers ijs en een lepel, sleepte mezelf naar de woonkamer en plofte op de bank, om me daar de rest van de dag over te geven aan mijn lievelingsseries en de pijn.

Hoofdstuk 2

GAVIN

Je bent sterk. God geeft je niet meer te dragen dan je aankunt, las ik op de sticker die iemand op de koffieautomaat in het ziekenhuis had geplakt, net boven de gleuf voor de muntjes.

Wat een flauwekul! Hoe zat het dan met mensen zoals mijn vader, die het blijkbaar niet had kunnen dragen? Mensen die het allemaal te veel werd? Wat was er met hen? Had God bij hen een fout gemaakt? Zich verrekend? Of moest ik Hem dankbaar zijn dat mijn leven op dit moment één grote berg shit leek te zijn, omdat het een ‘uitdaging’ was die ik moest aangaan? Echt niet!

Vroeger ging mijn moeder vaak op zondag met mij naar de kerk, maar sinds de dood van mijn vader waren die bezoeken gestopt. Ik wist niet of ze het geloof verloren had, of simpelweg het gefluister van de andere gemeenteleden niet meer kon verdragen. Ik had altijd al getwijfeld aan het bestaan van God. En vandaag nog meer dan anders, zeker als ik dit soort bullshit las.

Ik stak mijn hand ernaar uit om de sticker eraf te pulken en andere mensen dit soort geneuzel te besparen. Maar het ding leek wel versmolten met het metaal. Er kwamen enkel kleine flintertjes vanaf, en mijn afgebeten nagels maakten het er niet makkelijker op. Ik had er de afgelopen uren op zitten kauwen, omdat ik iets moest doen om die gespannen, vertwijfelde energie kwijt te raken.

‘Kan het vandaag nog?’ blafte iemand achter me.

Ik draaide me om naar een man van middelbare leeftijd met donkere kringen onder zijn ogen, die deden vermoeden dat hij al de hele dag, of misschien ook wel de hele nacht, in het ziekenhuis had doorgebracht. Vermoedelijk zag ik er zelf niet veel beter uit. Ik had de afgelopen twee dagen hooguit drie uur geslapen, maar ik was natuurlijk ook wel wat gewend. Meestal nam ik de vermoeidheid niet eens meer echt waar. Het was eerder een soort toestand van aanhoudende uitputting die ik bestreed met koffie, cola en energydrinks. In mijn vroege jeugd, toen mijn moeder haar leven nog een beetje op orde had, had ze me meegesleept naar een dokter vanwege mijn slaapproblemen. Hij had pillen voorgeschreven, die echt miraculeus hielpen. Maar ze hadden me ook overdag sloom gemaakt en mijn denken vertroebeld, en dat kon ik me nu niet meer veroorloven. Ik móést functioneren.

‘Sorry,’ mompelde ik tegen de man met de vermoeide blik en ik draaide me weer om naar de koffieautomaat. Ik staakte mijn poging om die fucking sticker eraf te krijgen, hoewel het me al voor de helft was gelukt. Nu stond er ... *bent... God... niet meer... dragen.*

Ik drukte op de knopjes en de automaat maakte een latte macchiato, of beter gezegd: iets wat vagelijk op een latte macchiato leek. Niet vegan, maar dat kon me niet schelen. Bovendien wilde ik niet in een ziekenhuis gaan lopen miepen over een gebrek aan vegan melkopties. Ik pakte het kartonnen bekertje en maakte plaats voor de man. Al lopend nam ik vast een slokje. De koffie smaakte bitter en waterig tegelijk.

Weet je wie goede koffie zet?

April.

De gedachte aan haar veroorzaakte een pijnsteek die helemaal van mijn hart naar mijn maag trok. Maar ik wilde nu niet den-

ken aan haar en aan de puinhoop die ik ervan had gemaakt. Ik moest er nu voor mijn moeder zijn, want ik kon onmogelijk alle branden in mijn leven tegelijkertijd blussen. En zelfs als me dat lukte – voor wat? Alles wat resteerde, was verkoolde, onvruchtbare aarde, en precies zo voelde mijn relatie met April ook aan. Het eerste vuur tussen ons had vijf jaar geleden gewoed, en de afgelopen weken waren we erin geslaagd die brand te blussen. Maar wij – nee, ik had een paar vonken over het hoofd gezien, en die paar waren genoeg geweest om alles opnieuw in de hens te zetten. En deze keer leek het vuur nog meedogenlozer en was het vooral April die eronder leed.

Ik nipte van mijn vieze koffie en probeerde de gedachten aan haar te verdringen, maar ze vonden steeds weer hun weg terug naar mijn verstand. Ik kon de gekwelde uitdrukking op haar gezicht toen ze de waarheid ontdekte, niet zomaar vergeten. Sinds ze me eruit had gegooid, had ik al zeker honderd keer overwogen om haar te bellen of een berichtje te sturen. Ik had al meerdere keren met mijn mobieltje in de hand gestaan, maar ik kon ofwel de juiste woorden niet vinden, of iemand van de verpleging had me gestoord.

Ik liep door de lange, deprimerende gang naar de kamer van mijn moeder. Toen ze werd opgenomen, had ze het rijk voor zich alleen gehad, maar dat was niet meer zo. In een van de andere bedden lag een man, knock-out van de pijnstillers. In het bed ernaast lag een oudere dame die aan een stuk door breide. Alleen het vierde bed was nog steeds leeg, maar dat zou vast niet lang zo blijven.

Ik ging zitten in de ongemakkelijke stoel naast het bed van mijn moeder. Ze was niet meer aangesloten aan de hartbewaking, wat ik maar als een goed teken beschouwde. Maar in de rug van haar hand stak nog wel een infuusnaald. Haar huid was bleek, met

uitzondering van de bloeditstortingen – fysieke herinneringen aan haar ongeluk. Ze sliep nog altijd. Of weer. Tegen de middag was ze heel even wakker geworden. De verpleegkundige zei dat dat niet ongebruikelijk was. De pijnstillers, gecombineerd met de roes die ze uitsliep, en de blessures – schaafwonden en kneuzingen, maar vooral ook de lichte hersenschudding, de schouder die uit de kom was geweest en de gebroken ribben – verzwakten een lichaam nou eenmaal. Het zou nog een tijdje duren voordat ze weer helemaal bij was. Dan pas kon ze uit het ziekenhuis worden ontslagen, en ik hoopte dat dat snel, heel snel zou zijn – supersnel, want ik had geen idee hoe we deze ziekenhuisopname in vredesnaam moesten betalen. Ik zou willen dat ik niet aan dat soort dingen hoefde te denken. Mijn enige wens was dat ze weer gezond werd. Maar ik moest er helaas wel bij stilstaan, omdat niemand anders het deed.

Ik was eerder tijdens een rustig moment naar de patiëntenbalie gelopen en had geïnformeerd naar de kosten. De vrouw achter de balie had niet een precies bedrag kunnen noemen, maar de geschatte kosten alleen al waren duizelingwekkend, want noch mijn moeder noch ik was verzekerd. Alleen de opname en de eerste behandeling op de Spoedeisende Hulp liepen samen al op tot zo'n tweeduizend dollar. Daar kwamen dan nog de kosten bij voor de verdere behandeling en verpleging. Iedere nacht die mijn moeder hier doorbracht, kostte me extra geld dat ik niet had.

Ik voelde weer een scherpe pijnsteek in mijn borst, alsof iemand er met een naald in boorde, recht naar mijn hart. Hij was me vertrouwd, die pijn. Toen ik die een paar maanden geleden voor het eerst had gevoeld, kort nadat ik mijn moeder naar Melview had gehaald, dacht ik dat ik een hartinfarct had. Een deel van mij had bijna gehoopt dat dat zo was, want dat zou tot een gedwongen pauze leiden die ik mezelf nooit zou hebben gegund. Maar

de cardioloog had me snel gerustgesteld. Mijn hart was gezond. Het was mijn mentale toestand waar ik me zorgen om moest maken. De steken in mijn hart waren een symptoom van mijn depressie, mijn angst en de stress. Mijn lichaam waarschuwde me het rustiger aan te doen.

De arts had weinig behulpzaam geadviseerd de stress terug te dringen, meer de frisse lucht in te gaan, meer te ontspannen en me minder zorgen te maken. Maar hoe ik dat precies moest doen met een alcoholistische moeder, twee banen, een studie die op het randje van de afgrond balanceerde, mijn verantwoordelijkheid voor Jack én zonder een cent op zak – dat vertelde hij er niet bij.

Ik wreef over mijn borst en sprak mezelf flink toe, zei dat ik moest kalmeren. Ik kon nu niet omvallen, want alles hing van mij af. Wie zou zich om mijn moeder en Jack bekommeren als ik het niet deed? Ik betwijfelde dat ik, na die actie van vanochtend en de puinhoop die ik ervan had gemaakt, nog op April kon rekenen. En waarschijnlijk was het slechts een kwestie van tijd tot ook Luca me vervloekte.

Voordat mijn geest in die donkere spiraal werd meegesleurd, ging de deur van de kamer open en kwam dokter Wheeler binnen. Ze zag eruit of ze het ziekenhuis niet meer had verlaten sinds mijn moeder hier was opgenomen. Toen we elkaar een paar uur geleden leerden kennen, had haar bruine haar in een strakke vlecht gezeten, maar die zag er niet half zo streng en precies meer uit als aan het begin van haar dienst. Er hadden zich een paar haarlokken uit losgemaakt, en de eyeliner op haar linkeroog was uitgelopen. Moest ik er iets van zeggen?

‘Hoe is het met je moeder?’ zei ze ter begroeting.

‘Hetzelfde. Ze is vanmiddag even wakker geworden, maar sindsdien slaapt ze weer.’

De arts knikte, leek niet echt verrast. ‘En hoe gaat het met jou?’

‘Naar omstandigheden goed,’ antwoordde ik ontwijkend. Niet alleen omdat ik dokter Wheelers kostbare tijd niet wilde verspillen, maar ook omdat ik bang was dat als ik de waarheid vertelde, de façade zou afbrokkelen die ik zo moeizaam overeind probeerde te houden. Want in werkelijkheid had ik me sinds lange tijd niet zo klote, hulpeloos en verdoofd gevoeld. Ik deed alles wat in mijn macht lag, en toch was ik machteloos.

‘Maak je geen zorgen. Je moeder wordt weer gezond,’ antwoordde de arts met een opbeurende glimlach die ze tot in haar mondhoeken had geperfectioneerd.

Ik beantwoordde haar lach een beetje zuinig en dacht dat de zaak daarmee was afgedaan. Maar dokter Wheeler was nog niet klaar. Ze trok het gordijn dicht – het enige beetje privacy dat je op deze zaal kon vinden – en pakte de kruk die aan de andere kant van het bed stond. Ze trok hem naar me toe en kwam naast me zitten. Ze lachte nog steeds, maar het was een ander soort lach. Een lach die ik tot in mijn maag voelde, die mijn misselijkheid verergerde. Ze liet haar hand in de zak van haar doktersjas glijden en haalde er een folder uit. Het gezicht van de vertwijfelde man op de voorkant kende ik.

‘Dank u, die heb ik al.’

Ze aarzelde even, stopte vervolgens de brochure over alcoholisme terug in haar zak. Ik had die flyer al minstens tien keer voor mijn moeder meegenomen, had zelfhulpboeken voor haar gekocht en had gevoelsmatig om de week zo ongeveer geprobeerd haar te overtuigen naar een bijeenkomst te gaan van de Anonieme Alcoholisten. Maar ze wilde er niets van weten. Ze zag haar probleem niet als een probleem. In haar ogen was het juist de oplossing om de pijn die haar al jaren kwelde beter te kunnen verdragen. Ze kon het verdriet over de dood van mijn vader niet op een andere manier de baas. Maar ze was te diep weggezakt in

haar verslaving om te kunnen zien wat die verdoving haar kostte.

‘Je zei dat je moeder al sinds een paar jaar drinkt?’

Ik knikte. ‘Ja, sinds de suïcide van mijn vader.’

‘En hoelang is dat geleden?’

‘Bijna veertien jaar. Aanvankelijk waren het maar een, twee glazen wijn per dag. Het sterke spul drinkt ze pas sinds een jaar of drie, en sindsdien wordt het elke keer een beetje meer.’

‘Zorg jij in je eentje voor haar?’

‘Ja.’

‘Dat is veel verantwoordelijkheid voor iemand van jouw leeftijd.’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Heb je al eens geprobeerd hulp te krijgen?’

‘Wat denkt u zelf?’ antwoordde ik, feller dan mijn bedoeling was – dokter Wheeler probeerde me alleen maar te helpen. Ik zuchtte, woelde met mijn hand door mijn klittige haar dat ik sinds mijn douche bij April niet meer had gekamd. ‘Sorry, het was niet mijn bedoeling om onbeschoft te zijn.’

De arts lachte. ‘Excuses aanvaard.’

Een paar seconden lang zwegen we allebei, tot ik het woord weer nam: ‘Kunt u misschien met haar praten, als ze bijkomt? Want naar mij luistert ze niet, maar wellicht kunt u haar wel tot inzicht brengen.’

‘Ik kan het proberen.’

‘Dank u.’

Dokter Wheeler knikte. ‘Mag ik je nog wat advies geven?’

Afwachtend keek ik haar aan. Ze kwam overeind van haar kruk zonder haar blik van me los te maken. ‘Ga naar huis, Gavin. Rust uit. Eet wat. Wij houden je moeder in de gaten, en mocht er echt iets veranderen aan haar toestand, dan bel ik je.’ Met die woorden schoof ze het gordijn weer opzij en liep door naar de breiende mevrouw.

Ik zuchtte. Ik wist echt wel dat dokter Wheeler gelijk had, maar ik wilde niet naar huis. Want ik had geen huis. Alles wat ik had, was een sjofel studioappartement dat niet van mij was, hoewel ik de huur betaalde. Maar hier kon ik toch niets doen, en Jack wachtte op me. Ik kwam overeind en liep naar mijn moeder. Ondanks de blauwe plekken en de verbanden oogde ze op dit moment vrediger dan in alle voorgaande maanden. Alsof haar demonen haar eindelijk een paar uur met rust lieten.

Ik boog me over haar heen en drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Ik ben zo terug.’

De regen roffelde op het dak van de bus en liep in kleine stroompjes langs de ramen omlaag. De wereld achter de voorruit was troebel en grijs. Ik koos een van de druppels uit en volgde met mijn blik zijn hele weg over de ruit, tot hij in het niets verdween of zich aansloot bij een andere druppel om groter, zwaarder en sneller te worden. Me op de regen concentreren hielp me de gedachten op afstand te houden die in mijn hoofd op de loer lagen en mij zouden overvallen zodra ik ze de kans gaf.

De bus stond stil voor een stoplicht.

‘Volgende halte: Bridgewater Street.’

Ik pakte mijn rugzak, schoof over de zitting en liep alvast naar de deur, die even later piepend openschoof. Met een zucht stapte ik in de regen. De mensen die net als ik uitstapten, gingen er met opgetrokken schouders vandoor om snel een droog plekje te zoeken. Maar ik had geen haast. Ik trok de capuchon van mijn hoodie over mijn hoofd en begon te lopen. Hoewel het maar twee straten was van de bushalte naar de flat van mijn moeder, was ik doorweekt toen ik aankwam. Bij de voordeur bleef ik even staan en ademde diep in om me schrap te zetten voor ik het slot opendraaide.

Ik werd door twee dingen begroet: Jack, en de bijtende geur

van oude sigarettenrook. Mijn moeder woonde hier pas sinds een paar maanden, maar ze was er in die korte tijd in geslaagd de plek te roken als een makreel. Het zat in het behang, in de bank, in alles. Ik had eerder al de ramen opengegooid, goed doorgelucht en zo'n interieurspray gebruikt, maar niets hielp.

Ik hurkte om Jack te begroeten. Hij was blij mij te zien en ik merkte met enige afkeer dat zijn vacht die stank ook al had opgenomen. Maar dat weerhield me er niet van hem in mijn armen te nemen. Hij kwispelde en likte de regen van mijn nek, wat mij ondanks alles aan het lachen maakte. Ik hield zielsveel van deze hond.

Bij mijn voeten was inmiddels een regenplas ontstaan. Ik kwam overeind, schopte mijn soppende schoenen uit en liep naar de badkamer. Jack volgde. Ik trok mijn hoodie uit, die inmiddels als een tweede huid aan me vastplakte, en legde hem in de wasbak, gevolgd door mijn spijkerbroek en boxershort. Ik had mezelf de afgelopen maanden aangewend om koud te douchen – niet alleen omdat dat gezond zou zijn, maar ook omdat ik daarmee kosten bespaarde. Maar aangezien ik het al koud had van al die regen, stelde ik de kraan deze keer toch maar in op warm.

De eerste druppels die op me landden, waren desondanks ijskoud. Pas na een tijdje warmde het water op en daarmee ik ook. Maar mijn spieren ontspanden niet. Ík ontspande niet. Alles in mij was verkrampd. Mijn lichaam verkeerde in voortdurende staat van paraatheid, omdat alles in zo'n hoog tempo aan het instorten was.

Roerloos bleef ik onder de douche staan tot de hele douche-cabine beslagen was en ik Jacks silhouet erachter nog maar vaag kon herkennen. Ik had geen douchegel bij me en dus gebruikte ik die van mijn moeder, net als haar shampoo, die beide een penetrante fruitgeur hadden. Vermoedelijk gokte ze erop dat

ze daarmee de stank van alcohol en rook kon overstemmen die altijd om haar heen hing.

Vijf minuten later kwam ik eruit. Ik wikkelde een handdoek om mijn heupen en liep de woonkamer in, waar mijn tas op me wachtte. Daar had ik razendsnel mijn spullen in gestopt voordat ik de woning van Luca en April verliet. Ik liet mijn hand erin zakken en trok het eerste aan wat ik tegenkwam – een joggingbroek en een oud Jurassic Park-T-shirt dat ooit van mijn vader was geweest.

Ik liet mijn hand glijden over de verkreukelde stof met het afbladderende logo, een shirt dat al te vaak gewassen was, en vroeg me af wat mijn vader zou denken van mijn moeder en mij, als hij ons nu kon zien. Zou hij teleurgesteld zijn? Ik was het in elk geval wel. Want als iemand mij vijftien jaar geleden had gevraagd waar ik mezelf nu zag, dan was het zeker niet hier.

Ik liet mijn blik door de woning dwalen, een woning waarvan ik de huur maar met moeite kon ophoesten. Keuken, woonkamer en slaapkamer vormden één ruimte. De koelkast stond direct naast het bed te zoemen, en met vijf passen was je van de bank bij het fornuis. Het merendeel van de meubels was afkomstig uit mijn oude appartement. Ik had ze aan mijn moeder gegeven, omdat ik het me niet kon veroorloven nieuwe spulletjes voor haar te kopen. En onze meubels uit Brinson had ik weggegeven of weggegooid omdat ze te vies, afgeragd of versleten waren en niet eens het geld waard waren voor een busje om ze naar Melview te brengen.

De bank had ik tweedehands gekocht van het geld dat ik had verdiend met de verkoop van mijn PlayStation-games. Toen ik hem ophaalde, zag hij er nog best aardig uit. Maar nu zaten er meerdere brandgaten in van de sigaretten van mijn moeder, was hij bezaaid met vlekken waar ze glazen om had laten vallen, en

op sommige plaatsen puilden de vulling eruit. Ook mijn oude salontafel was getekend door haar peuken. Bovenop wiebelde een berg vuile vaat, net zoals elders in de woning. Waar ik ook keek, overal zag ik afval, volle asbakken, oude verpakkingen en vieze borden. Alsof mijn moeder alles gewoon uit haar handen had laten vallen waar ze op dat moment stond.

Het enige dat ik wilde, was gaan liggen en uitrusten, ook al kon ik slapen vergeten, maar eerst moest ik de boel een beetje ordenen. Dit zou immers enige tijd mijn onderkomen zijn. Bij de gedachte daaraan kneep mijn keel om meerdere redenen dicht. Nog maar twee weken geleden had het gevoeld alsof alles eindelijk de goede kant op ging. April had me voor het eerst in tijden laten hopen dat ik alles op de een of andere manier wel aankon, maar ik had kunnen weten dat zoiets zou gebeuren. Geluk was in mijn leven nooit van lange duur, en hoe sneller ik dat accepteerde, hoe eerder ik dat gevoel van teleurstelling van me af kon schudden dat als een brok mijn keel blokkeerde.

Ik pakte een vieze pan om naar de gootsteen te brengen, maar ik wist maar twee passen te zetten voordat in één klap alle energie uit mijn lijf stroomde. Geen idee waarom. Misschien was het omdat ik eindelijk alleen was en voor niemand meer sterk hoefde te zijn. Misschien was het wel het inzicht dat er niemand was die er voor mij was, die zich om mij bekommerde. Of misschien was het ook wel gewoon de niet-aflatende vermoeidheid. Maar plotseling kon ik helemaal niks meer.

Het ging gewoon niet.

Ik was helemaal op.

Ik viel opzij, liet me langs de muur omlaagglijden terwijl mijn lichaam werd overvallen door een eerste luide snik. Ik hapte naar lucht, zette de pan op de grond en voelde hoe de steken in mijn borst terugkeerden. Ik stak een hand op, alsof ik de pijn

zo kon beetpakken en uit me kon trekken, maar zo werkte het helaas niet.

Ademen, Gavin, ademen, hield ik mezelf voor, en ik kneep mijn ogen dicht. Ik trok mijn benen op. Met mijn armen om mijn knieën geslagen probeerde ik mezelf vast te houden – bijeen te houden, ten minste dat deel van mij dat nog niet helemaal gebroken was, want zo voelde ik me. Gebroken en kapot. Als een marionet die door het leven heen en weer was geschud.

Bevend probeerde ik door te ademen, maar dat was moeilijk door de druk op mijn borst. Elke ademteug deed pijn, als een scheermes dat mijn hart doorsneed. En toch dwong ik mezelf tegen de pijn in te ademen, die immers enkel in mijn hoofd bestond. Ik slikte tegen de tranen, de teleurstelling en de vertwijfeling en liet mijn hoofd achterover zakken, waardoor het tegen de muur knalde. Ik haalde me de mindfulnessoefening voor de geest die professor Erikson ons al in het eerste semester psychologie had geleerd en die me al een paar keer had geholpen weer tot mezelf te komen als ik door gevoelens werd overmand. Want op dat soort momenten was het 't belangrijkste je gedachten te verankeren in het hier en nu en ze niet te laten afdwalen naar een onzekere toekomst.

Kijk om je heen en benoem vijf dingen die je kunt zien, hoorde ik Eriksons stem – ik keek om me heen.

Ik zag de volle asbak op de salontafel, de pantoffels van mijn moeder met het gescheurde riempje, de oude tv met daarop een dikke laag stof, de regen die tegen de ramen sloeg en Jack, die op me afkwam om te kijken hoe het met me ging.

Volgens de oefening volgden nu vier dingen die ik kon aanraken.

Drie dingen die ik kon horen.

Twee dingen die ik kon ruiken.

En tot slot een ding dat ik kon proeven. Mijn tranen.

Ik boende ze van mijn wangen en keek omlaag naar Jack, die naast me was komen zitten en me met grote hondenogen aankeek. Mijn lippen plooiden zich tot een glimlach, want Jack was het enige goede dat ik nog had. Het enige andere goede in mijn leven had ik vanochtend kapotgemaakt. Maar dat kon nauwelijks een verrassing zijn. April en ik – wij waren samen gewoon te perfect geweest om waar te zijn.

Maar deze keer kon ik niemand daarvan de schuld geven behalve mezelf. Ik had wat April betrof meer foute beslissingen genomen dan ik op een hand kon tellen. Hoewel ik dat zelf niet goed kon uitleggen, want het voelde zo ontzettend goed om April aan mijn zij te hebben. Ik twijfelde aan veel dingen in het leven, maar niet aan haar.

Nooit aan haar.

Ik hield van April, had ook vroeger al van haar gehouden toen we nog gewoon vrienden waren geweest. Ze was altijd mijn lievelingsmens geweest. Elke grap, elke belevenis, elke gedachte en elk geheim had ik altijd eerst met haar willen delen. Luca was weliswaar mijn beste vriend, maar April... April was... Ik had er geen woorden voor. Ze maakte me gelukkig zoals nauwelijks iets anders op de wereld. En ik had gedacht dat dat wat wij samen hadden, voor altijd zou zijn, want onze vriendschap betekende zo ontzettend veel voor mij.

Zij betekende zo ontzettend veel voor mij.

Totdat ik alles kapot had gemaakt...

En daarom haatte ik mezelf. Nu meer dan ooit.

Het enige dat erger was dan mijn eigen verdriet, was het besef dat ik haar pijn had gedaan. Ik werd misselijk als ik terugdacht aan de blik in haar ogen vlak voordat ze me eruit gooide. De herinnering aan haar verbijstering toen ze zich realiseerde dat

wij al eens met elkaar hadden geslapen, bezorgde me opnieuw de rillingen over de rug.

Al die jaren was ik ervan uitgegaan dat ze het te pijnlijk vond om te praten over dat wat destijds op het feest was gebeurd, of dat ze er spijt van had. Maar het was nooit, echt nóóit in me opgekomen, nog niet in mijn wildste dromen, dat ze zich onze nacht samen niet meer kon herinneren. Want ik herinnerde me elke minuut, elke seconde, elke milliseconde. Herinnerde me haar kussen en strelingen, de zachte geluidjes die uit haar mond ontsnapten, haar handen die me op plekken aanraakten waar ik nog nooit was aangeraakt. Dat zou ik allemaal nooit vergeten. En ik zou April nooit vergeten.

Ik kon me niet voorstellen hoe beangstigend en griezelig het voor haar moest zijn om geen herinneringen te hebben aan die avond en haar eerste keer. Ik kon enkel vermoeden hoe ze zich de volgende ochtend moest hebben gevoeld en ik zou willen dat ik de tijd kon terugdraaien om betere beslissingen te nemen. Om bij haar te blijven, haar in mijn armen te nemen en de lege plekken in haar geheugen in te vullen.

Lege plekken die er nog steeds waren.

Lege plekken die ik ook vandaag niet had ingevuld, omdat ik alweer zonder iets te zeggen was verdwenen. Het was weliswaar deze keer April geweest die mij had weggestuurd, maar ze had een shock gehad, en dat kon ik haar niet kwalijk nemen. Ik zou waarschijnlijk net zo hebben gereageerd en een moment nodig hebben gehad om weer tot mezelf te komen. Nu was dat moment voorbij en was ze weer alleen, zonder te weten wat er was gebeurd. Ik was haar niet alleen een excuus verschuldigd, maar ook een uitleg. Ze had het recht te weten wat er die nacht tussen ons was voorgevallen.

Gavin is na jaren weer terug in het leven van April. Ze gelooft dat ze bij hem eindelijk de liefde heeft gevonden waar ze naar verlangde. Maar wat zo perfect leek, valt toch weer in duigen en April blijft achter met liefdesverdriet. Ze heeft geen andere keuze dan Gavin nu echt te vergeten, maar dat is nog niet zo makkelijk... Het wordt alleen maar moeilijker als de twee onverwachts moeten samenwerken aan een project. Gavin laat Aprils verraderlijke hart nog steeds sneller kloppen. Maar hoe kan ze hem ooit vergeven als ze hem niet langer vertrouwt?

‘Dit deel in de serie heeft me emotioneel nog meer geraakt dan de voorgangers. April en Gavin hebben een plekje in mijn hart veroverd.’ – Goodreads

De Duitse **Laura Kneidl** schrijft new adult- en fantasyboeken. *Breek ons. Niet.* is het tweede deel in het tweeluik over April en Gavin en het vervolg op *Vergeet ons. Niet.* Laura Kneidl schreef eerder ook een aangrijpend tweeluik over Aprils vriendin Sage – *Raak me. Niet.* en *Verlies me. Niet.* – en de Someone-serie.

Z&K

Lees ook in de serie:

9 789020 555165 >

www.zomerenkeuning.nl